Tarrat

Fie-va mila de el si nu-l batjocoriti, fiindca e si el un copil, o fiinta mica si neajutorata, creatia lui Dumnezeu, ca si voi! Nu-l luati in ras doar fiindca e diferit! Merita si el, cum meritati si voi, un pic de iubire. El nu v-a facut niciodata vreun rau si, totusi, tot voi l-ati marginalizat, l-ati ocarat si l-ati vanat ca pe o prada ce trebuie ucisa. Si el, el nu a plans, n-a lasat sa-i scape nici macar o lacrima. A ramas impietrit si, din strafunduri, nici o emotie n-a ajuns sa atinga privirea lui de gheata… E doar un copil…

Imi amintesc si acum ziua in care s-a nascut.
Toata vara fusese prapad. Seceta stricase semanaturile si sleise animalele. Si parca atunci, in ziua aceea, Domnul Dumnezeu ne pedepsea si mai aspru, deschizand portile Iadului si eliberand din stransorile grele, mii de limbi ucigatoare de foc. In urma ramasese doar pamantul, parjolit, biciut si crapat de arsita, secatuit de rod. Nimeni nu se incumeta sa iasa afara. Si atunci a ales el sa vina pe lume!
Ca si cum totul s-ar fi intamplat ieri, pot inca sa vizualizez imaginea lunii rosii, doamna insangerata, pazitoarea pustie a noptilor noastre. Nu voi uita nici copilul nespus de alb, exagerat de tacut, pe care medicii au incercat timp indelungat sa-l trezeasca la viata. Ma vad, pentru a nu stiu cata oara, cazand in inconstienta.
Si luna mare, hipnotica, a ramas rece si nepasatoare!

Lacrimile-mi se uneau intr-un izvor nestavilit izvor fierbinte si-mi parjoleau obrajii, si-mi topeau carapacea de gheata a inimii, si-mi lasau libere cele mai infranate simturi. Si, din adancul fiintei mele, precum aburii calzi, sentimentele-mi se ridicau si mi-l invaluiau intr-o ceata protectoare.
Simteam ceva, ceva divin, ceresc, un foc mocnit ce nu-ndrazneste sa se-aprinda, ceva al meu si parca de oriunde. Intr-o oarecare masura, sentimentul imi parea cunoscut. Il avusesem candva, intr-un trecut foarte indepartat, desi nu eram sigura ca ar fi acelasi. Semana foarte mult cu acel ceva pe care il credeam eu, dar nu indrazneam sa il identific. Era ceva nedefinit, mai mult ca o parere si eu vroiam cu disperare sa ma regasesc, sa inteleg ce e cu mine. Mergeam tacuta, ganditoare, cu lacrimi calde pe obraji, si nu-mi aflam concentrarea. Si atunci mi s-a aratat. M-am uitat lung la ea, la inceput incercata de curiozitate, dar am inteles-o. Eram eu. Eu, in oglinda, si, ce frumos (!) , zambeam! E adevarat, nu era un zambet larg, dar mie mi-a spus multe. Se pare ca, in ciuda tuturor furtunilor negre, nu uitasem cum se face. Cred ca zambeam de mandrie si de fericire in acelasi timp. In acea zi, copilul meu intra in randul lumii. In acea zi, Tarrat era absolvit (spalat) de pacatul stramosesc si stiam ca, in final, avea sa se prezinte in fata lui Dumnezeu curat, gata de a-L primi pe El, Cel fara de care nu ar fi existat.
Imi amintesc ca m-am asezat nerabdatoare la locul meu si ma asteptam, din moment in moment, sa vad minunea. Intr-o clipita, patrunsa de emotie, mi-am simtit privirea incetosata, mi-am simtit ochii impaienjeniti. Am incercat sa lepad

cele cateva bobite sarate de pe fata, dar, deja saracele clipe de fericire disparusera, asa cum fumul se imprastie de vant. Si-n urma lor, eu am ramas aceeasi!

Preotul batran, cu barba lunga si incalcita, mi-a ridicat fiul spre Cer, prezentandu-l parca lui Dumnezeu. Ii vedeam ochii, era calm, era vesel, era… schimbat! In acel moment am presimtit pericolul, in acel moment mi-am intors ochii spre Tarrat. De aici incolo totul s-a derulat atat de incet. Timpul insusi parca tindea sa se opreasca. Atat de lent, Tarrat cadea in cazanul de botez. Preotul se retragea facandu-si cruci peste cruci iar, in apa, fiul meu incearca sa se agate, cu cele mai firave manute, de firul vietii. Neputincios, mai scanceste o data, fara vlaga…
Doamne, in ce fel te-a jignit cel mai nestiutor copil, de l-ai pedepsit in acest fel? Sau poate n-a fost el, poate am fost eu… Doamne, iarta-ma si nu mai lasa copiii sa sufere pentru pacatele parintilor! Si, daca vroiai sa ma faci sa sufar, de ce nu mi l-ai ucis atunci, de ce l-ai mai lasatat sa se chinuie atata timp? Da, ai dreptate, in acest fel si durerea mea a crescut la dimensiuni uriase.
Doamne, te roaga supusa ta umila, nu ma mai incerca, Doamne, asa, pentru ca, intr-una din zile, de-atata suferinta, s-ar putea sa nu mai cred!

Preotul s-a speriat de micul sacal cafeniu, un semn din nastere, care-i sta asezat fiului meu in dreptul inimii. Dar preotii n-ar trebui sa se teama de nimic, ei au calauza divina!
Cred ca, in subconstiinta sa, Tarrat isi aminteste acest incident. Poate parea incredibil dar, ca si cum ar simti un pericol iminent, Tarrat poarta in suflet o frica teribila de Biserica. De fiecare data ne apropiem de una, pot sa-i citesc pe fata groaza si disperarea (singurele manifestari ale mimicii lui). E puiul meu, e copilul meu, e sange din sangele meu si tin la el mai mult decat tin la mine. N-as face nimic sa-l ranesc si, cand inima mea se rupe din mila pentru el, ma indepartez cu o supunere tacuta. Sa Ma ierti ca fac asta, dar o fac numai din iubire pentru el!

Sa-mi fie iertat, am facut si eu cateva greseli fata de micutul meu, dar toate actiunile mele, pana la ultima, au izvorat doar dintr-o dragoste enorma. L-am iubit cum nu am mai iubit pe nimeni si am dorit sa-l feresc de tot raul din lume. Daca ar fi fost nevoie, mi-as fi dat propra-mi viata pentru el, daca as fi putut, as fi schimbat locul cu el, ca sa nu mai sufere, as fi vrut sa-l izolez de necazuri, sa-l privez de durere, sa indur eu ce-a indurat el. Din pacate, nici una nu a fost, si nu va fi niciodata, posibila!
Pana spre varsta de 7 ani, Tarrat nu a luat, decat foarte rar, contact cu lumea. Am considerat ca este un copil prea tulburat, prea linistit pentru exterior. Cred ca devenisem o mama exagerat de protectiva si mai cred ca, luand-o pe drumul unei obsesii, l-am separat prea mult de normalitate. Atunci cand a fost nevoit s-o intalnesca, impactul s-a dovedit prea brutal si, probabil, in aceeasi situatie, un adult nu i-ar fi facut fata.
Scoala a insemnat prima legatura. Nu l-am pregatit pentru ea, nu ma pregatisem nici macar pe mine. Tin minte prima zi cand, in cele cateva ore cat a fost departe de mine, am plans continuu. Percepusem totul ca pe o enorma despartire si ma

omora gandul ca nu-i pot fi alaturi, ca nu pot sa-l ingrijesc sau sa-l indrum. Spre seara, am fost prima mama ce a venit sa-si astepte copilul… Probabil, cei mai multi ar spune ca sunt nebuna, dar ei nu stiu cum e sa ai un copil ca Tarrat. Si eu, care sunt mama lui, l-am auzit foarte rar vorbind. Tarrat nu se exteriorizeaza niciodata, el nu plange si nu rade, sta doar si se uita fix, clipind rar si constant. El nu face nimic din proprie initiativa. De fapt, daca l-as lasa mai mult timp, ar muri flamand si insetat si n-ar face nimic ca sa se ajute. Nu, nu e retardat! Doctorii mi-au spus ca asta trebuie sa fie firea lui. Iar eu i-am vrut numai bine…
Oricum, de aceasta data instinctul nu m-a tradat. Stiam ca, in general, pentru o comunitate, elementul diferit este elementul rau, nepotrivit, nefast, si toti membri acelei comunitati lucreaza solidari la eliminarea lui. Insa n-am crezut ca si copiii se pot transforma in cele mai crude animale, unelte de tortura manuite de adulti, fiare ce-si incoltesc prada in arena, spre deliciul spectatorilor.
Stiu foarte bine ce i-au facut lui Tarrat. Ii tin minte zecile de vanatai de pe corp, si mai ales ochii, mai pierduti ca niciodata. As putea sa blestem si astazi, sa caut si sa gasesc vinovati. As putea, dar ar fi in zadar. In zadar as incerca sa mai storc o lacrima din fantana de mult secata, zilele acelea au trecut de mult, si eu nu voi mai face nimic sa le aduc inapoi. Trecutul nu mai poate fi inviat si sper ca, in timp, voi sterge de tot aceste amintiri amare.

Un timp a stat numai in casa, a stat singur si a fixat televizorul cu privirea-i neclintita. Saracutul, mi-era asa mila de el. Mic, plapand, respins, existand claustrat isi consuma viata intr-un apartament mizer. Si numai din vina mea… Merita ceva mai bun: aer curat, soare, caldura, intelegere! Mai ales intelegere! De ce oare soarta il condamnase?

L-am luat de manuta si l-am condus afara. S-a supus fara sa clipeaca. L-am asezat pe bancuta, in miros de flori de primavara. Vantul usor ii mangaia fetisoara catifelata. Si eu ma uitam la el cum nu ma mai uitasem niciodata. Era ferit. In aceasta zi perfecta, nimic rau nu i se mai putea intampla…
"Au venit, s-au apropiat de el. Ce copil ciudat! Nici nu misca, parca ar fi mort. Au inceput sa faca glume pe seama lui… Straniu, dar parca nici nu i-a observat! Si ei s-au enervat, l-au imbrancit si l-au trantit pe spate. Totusi, micutului nu i-am vazut nici o reactie. Ori nu simte, ori nu ii pasa. Ciudat copilul, intr-adevar! Pacat de el… Au inceput sa-i dea palme si, unul mai rotofei i-a "aplicat" un genunchi in stomac. Incep sa strig la ei si agit amenintatoare bastonul in aer. Apare mama baiatului. O cunosc, biata femeie, de sapte ani nu s-a mai oprit din plans…"

Mergeam amandoi, la mijlocul lui aprilie, pe strazile cenusii, si mana lui mica era in mana mea, si fiinta lui mica era in gandul meu. Ce e, mama, cu tine? De ce esti tu asa? Ce pot sa fac eu ca sa te schimbi?
O tiganca tanara, cu ochi vioi si jucausi s-a apropiat de noi: "Tanti, nu vrei sa-ti ghicesc?". "Lasa-ma, draga, ce eu nu cred in asa ceva…". "Haide, tanti, ca eu iti spun numai adevarul…". "Numai adevarul…?". "Da, tanti,serios, numai adevarul!". Intr-un impuls de moment, ii iau palma lui Tarrat si i-o intind: "Bine,

dar ghiceste-i lui. Spune-mi ce are si iti voi plati cat imi vei cere."
Oachesa intoarce palma de pe o parte pe alta, iscoditoare. Urmareste o linie dupa alta, de la un capat la celalalt. Face asta de cel putin cinci minute. Apoi se incrunta usor: "Tanti, nu pot sa-ti ghicesc.". Da sa plece, dar o impiedic: "Sa nu crezi ca mi-am pierdut atata timp cu tine si acum ai sa dispari pur si simplu! Spune-mi ce are!" Se fastaceste: "Nu stiu, tanti, ca sunt la inceput."…Totusi, am vazut ceva in privirea ei. Ce vrea sa imi ascunda? Cu o forta de care nu ma credeam in stare, o apuc de umeri si o zgaltai cu putere. Incepe sa planga "Nu pot, tanti, nu pot." Acum imi pare rau ca am reactionat asa. Incep si eu sa plang "Te rog, sunt disperata.Spune-mi, te rog, ce e cu el!" Se uita trist la mine. "Nu are suflet.". Apoi se pierde in intunericul departarii. Dar eu nu o mai vad. Deja nu mai vad nimic. De durere, ma pabusesc pe trotuar. As dori sa mor acolo, sa nu ma mai ridic in veci, sa nu mai sufar…

Acum cateva ore, l-am lasat acasa. La cap, i-am lasat o lumanare aprinsa. De atunci, am alergat in continuu. De-atata plans nu mai vad bine. Stiu ca el a stat cumintel, pe scaunelul sau, in fata televizorului. Nu-l voi lasa sa vada ca am plans…

A avut loc un incendiu! Alerg pe holul cenusiu, ma sprijin pe pereti si urlu cat pot. Inauntru, cadavrul carbonizat al fiului meu zace in aceeasi pozitie in care l-am lasat. A murit singur, a ars de viu! Doamne, te rog, spune-mi ca nu l-a durut, ca nu s-a speriat cand a vazut flacarile urcandui-se pe picioruse, impresurandu-l si cuprinzandu-l… De ce nu m-ai luat pe mine?

Cu toate medicamentele pe care le primesc aici, chiar si cu socurile electrice… eu nu voi uita niciodata! Nu voi uita nimic!

© Roxana Raluca Nedelcu

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)